

Köd előttem, köd utánam

Balga módon hittünk az időjósok előrejelzéseinek, no meg már megint mehetnéke volt a csapatnak, így csütörtök délután öten - Kata, Laci, Tamás, Zoli és jómagam - nekivágtunk, hogy túrázzunk egyet Ausztriában a Glockner környékén. Már az indulás is kalandosra sikerült, mert öreg Tranzitunk erősen tiltakozott a rá váró megpróbáltatások miatt, eljátszotta, hogy a kompresszió már csak hálni jár belé, de aztán egy jó adag indító spray hatására csak-csak nekivágott a hosszú útnak.

Eleinte nem is aggódtunk az egyre erősödő havazás miatt, mert ez benne volt derék meteorológusaink ajánlatában, és remek téli guminknak köszönhetően simán megérkeztünk éjjel két óra körül a békésen alvó Kalsba. Rutinosan felszereltük a hóláncokat, és némi csúszkálás árán felszuszogtunk a Luckner ház melletti parkolóba, ahol gyorsan sátrat vertünk a friss hóban, és megpróbáltunk egy keveset aludni a mínusz tíz fokos hidegben.

Reggelre a beígérteknek megfelelően tiszta, csikorgó hidegre ébredtünk, fenségesen tornyosult fölénk a Glockner hatalmas tömbje, csak a csúcst takarta el egy makacs felhő Tamás nagy bánatára, mert ő még nem látta élőben Ausztria legmagasabb hegyét. Amíg mi összepakoltuk hátizsákjainkat, Kata elzarándokolt a Luckner házba és megpróbálkozott egy előre fürdészel, amit mi fiúk nem nagyon értettünk. Alaposan felpakoltunk étellel, felszereléssel, csak a sör mennyiségét keveselltem egy kicsit. Ha tudtam volna, hogy Zoli két üveg lekvárt is cipel magával, az egyik helyett még bepakoltattam volna vele pár dobozzal a finom itókából.

Elindultunk felfelé a Stüdl ház melletti téli szálláshoz. Fél szemmel állandóan a völgyet körülölelő meredek hegyoldalakat fürkésztem, nehogy meglepjen bennünket egy pajkos kis lavina, aminek kicsi volt a valószínűsége, mert a pár centi friss porhó nem volt veszélyes, az alsóbb rétegek meg keményen összefagytak.

Tamás kétszer lemaradt, mert vadonatúj hágóvasa nehezen barátkozott meg bakancsával, állandóan leesett. Bevártam, és ha nem is tökéletesen, de azért stabilan sikerült rögzítenem, és közben töredezten bevallotta, hogy nem csak a hágóvas miatt maradozott le, hanem a még ki nem hevert megfázása miatt is, ami alaposan lecsökkentette teljesítményét az egyre ritkuló levegőben. A többieket előreengedtük, mi meg jó sok pihenőt tartva cammogtunk felfelé a friss nyomon. Közben volt időnk gyönyörködni a néha kisütő Nap fényében a levegőben táncoló milliányi apró jégkristály látványában. A völgyből feltörő ködfelhőkkel szemben rendre elvesztettük a versenyt, gyorsan átrobogtak rajtunk, hogy utánuk újra és újra kisüssön a Nap és megint szikrázó fényszilánkok közt kutassunk az egyre fogyatkozó oxigén molekulák után.

Közben elhagyott bennünket egy páros, akikkel Tamás megpróbált szót váltani, de borzalmas német kiejtésüket nem nagyon értette. A házban derült csak ki, hogy ez azért volt, mert hollandok voltak és csak

törték a németet. Mi még alig láttuk a menedékházat, amikor Zoli ránc reccsent rádión, hogy ő már felért és a tűzgyújtás ősi ceremóniájával küzd, Kata kíváncsi tekintetétől kísérvé, mert ő még soha nem rakott tüzet. Az utolsó métereken már elkerültem az elcsigázott, és már tíz lépésenként megálló Tamást, mert ez a tempó jobban kifárasztott, mint a saját folyamatos vánszorgásom. Bent a házban, ha meleg nem is, de füst az bőven volt, és aki fázott, az vághatott egy kis fát az odakészített hasábokból, így aztán garantáltan kimelegedett. Azért lassan lángra kapott a tűz a kályhában, rengeteg havat olvasztottunk és fazékszám főztük a teát, amiből megkínáltuk holland barátainkat is.

Cserébe ékes angolsággal elmesélték, hogy azért vannak itt, mert decemberben megmászták a Glocknert, egy éjszakát a hegyen töltöttek, felszerelésük nagy részét már nem tudták lehozni és most két hatalmas hólapát társaságában - amik a ház tartozékai voltak - elindultak kiásni azokat a hóból.

Lassan bemelegedett a menedékház, meg az idő is eljárt, így kipakoltuk élelmiszerkészleteinket az asztalra, hogy folyamatos vacsorázással töltsük el a lefekvésig hátralévő időt. Tulipános sporttársaink megrökönyödve szemlélték az irdatlan mennyiségű ételt, de azért elfogadták Tamás süteményét, még a recept után is érdeklődtek, amire csak kitérő választ tudtunk adni, mert halvány fogalmunk sem volt róla, miből is készült. Zoli elővarázsolta hátizsákjából a két üveg lekvárt, és jóízűen lakmározott belőle egy csomó keksz kíséretében, amit csak nézni volt rossz, amúgy előnyös volt, mert a lekvárra kevesebb sört ivott.

Vacsora közben összekovácsoltuk a másnapi haditervet, ami alapján

Kata, Laci és Tamás a gleccsereket elválasztó sziklagerinc egy háromezer méteres csúcsát mászzák meg, mi Zolival nekivágunk a Glockner háromezer-nyolcszáz folyóméterének. Összekészítettük a szükséges felszerelést, némi enni- és innivalót - mert reggel korán akartunk indulni - és utána elvackoltuk magunkat a tetőtérben lévő matraclágerben. Szerencsére Kata is hamar elálmosodott, így nem kellett vele beszélgetni, ennek köszönhetően hamarosan álomba zuhant a csapat, és aludt hajnalig.

Reggel sűrű köd fogadott bennünket a beígért napsütés helyett, néhány keresetlen szóban felelegettünk az időjósok közeli hozzátartozóit, de azért az indulás mellett döntöttünk, hátha javul a helyzet, meg bíztunk Kata alig használt GPS-ében, és abban, hogy egy ekkora hegy mellett csak nem megyünk el. Az erős szél szorgalmasan hordta a havat, használható nyomot nem találtunk, így emlékezetből haladtunk a gleccser széle felé, bízva abban, hogy megtaláljuk az oldalmorénán álló hatalmas sziklatömböt, aminél át kell vágni a gleccseren. Az én navigációs rendszerem hibátlanul működött, hamarosan belebotlottunk a magányos obeliszkbe, annak ellenére, hogy ha lehet, még sűrűbb lett a köd. Rögzítettük a GPS-ben a helyzetét, hogy visszafelé is megtaláljuk, aztán rátértünk a gleccserre.

Kísérteties érzés fogott el a puha, megfoghatatlan fehérségben, szemem tiltakozott az ellen, hogy nem lát semmit, tudatom az utolsó értékelhető látványt vetítette elém folyamatosan. Sokszor hátra kellett fordulnom, hogy lássak valami mást is a vibráló ködön kívül, Zoli halvány körvonalai törték meg a semmit a kötél túlsó végén. Állandóan olyan érzésem volt, mintha jobbról, balról mély hasadékok tátonganának, és én egy keskeny hóhídon haladnék köztük, amíg aztán éppen elkerültem egy a hóból félig kiálló sziklát, ami biztos jele egy alattomos csapdának. A világ létező összes égtája felé kerülgettem a virtuális hasadékokat, szegény GPS nem győzte követni az észjárásomat. Azért néha gyanúsán megszaladt a jégcsákányom a hóban, ilyenkor halkán hátraszóltam Zolinak, nehogy a túlzottan erős hanghullámok alatt megrogyjon a hóhíd, hogy tartson erősen a kötélén. Aki meg akarja ismerni a végtelen, tátongó űrt, az feltétlen próbáljon meg egy ilyen sétát, én majd tartom a kötél másik végét, ami az egyetlen kapocs ilyenkor a való világgal.

Mivel szemem nem segítettek a tájékozódásban, erősen füleltünk, aminek meg is lett az eredménye, lassan az egyenletes szélzúgást megtörte egy földön túli hang, amit csak egy gerinc adhat a viharos szélben. Aztán mintha valami halvány fénytörést láttunk volna magunk előtt, fellélegezve állapítottuk meg, hogy átértünk a gleccseren, lassan kibontakozott a tejfölből a gleccsert szegélyező gerinc, amin utunkat folytatni kellett. Életem egyik főművének tekintem, hogy pontosan a kiépített vasalt út beszállásánál értünk partot. Kissé remegő lábbal tapogatóztam ki a sziklára, mert emlékeztem rá, hogy a beszállás mellett egy hatalmas hasadék tátong, amit most betemetett a hó.

Felvettük Katáékkal rádióan a kapcsolatot, akik szintén derekasan küzdöttek az elemekkel, és már a kiszemelt csúcs közelében jártak. Sokáig nem beszélgethettünk, mert amint megálltunk, az orkán erejű szélben azonnal fázni kezdtünk. Zoli időszerűnek látta felvenni a tőlem kölcsönkapott kedvenc sapkát, amit azonnal magával ragadott a viharos szél, amint elengedte, és aztán eltűnt vele az alattunk tátongó mélységben. Nem baj, a feleségem már úgymint sokat szidott miatta, hogy mindig azt a rongyos régít hordom. Az új - amit most mélyen a szemembe húztam - fehéren virított a fejemen a rárakódott zúzmarától. A régít hadd vigye a szél, aztán ha egy mormota megtalálja, tavasszal jól kibélelheti vele a vackát, és sok kis mormotát hozhat rajta a világra.

Nem csak a sapkát, hanem minden mást is vastagon borított a zúzmará, a sziklákat, Zolit, a fixen beszerelt drótköteleket, amikre így alig tudtuk rátenni a biztosító karabinereinket. Csikorgó hágóvasakkal kapaszkodtunk felfelé a hol havas, hol sziklás terepen, csak azért álltunk meg néha, hogy a görcs szélén tántorgó combom kissé magához térjen - minthogy végig én mentem elől, tapostam a nyomot, és ez sokat kivett belőlem. Nagy nehezen sikerült eltalálnom azt a tempót, amivel biztonságosan tudtam haladni, bár Zoli folyamatosan próbált tolni a kötéllel, ami annak ellenére nem sikerült, hogy eléggé meg volt fagyva. Ahogy egyre feljebb kapaszkodtunk, úgy erősödött a szél, arcunkat keményen teleszórta zúzmarával, és szemünket millió apró tüvel szurkálta. A hangja egyre jobban felerősödött, jó, hogy nem járt arrafelé egy munkavédelmis kolléga, mert azonnal megbüntetett volna bennünket a fűldugó használatának elmulasztása okán. Aztán amikor a szél hangja már túlharsogta volna az összes paksi turbina dübörgését, végre elértük a menedékházat a bérc tetején, és nincs szavam arra, ami ott fogadott bennünket.

Szűkölve menekültünk be a téli szállásra, ahol siralmas képpel találtuk szembe magunkat: a kályhát elvitték, minden csupa kosz volt, a pokrócok szanaszét heverték, és még a tavaly megismert kedves kis Lény sem sietett elénk. Leszortuk felszerelésünket, és amíg én falatoztam a hátizsákban csonttá fagyott kolbászból, sajtból, kenyérből, Zoli bátor tette szánta el magát, levette beülőjét meg a hágóvasát, hogy felkeresse a menedékház legkisebb helységét. Én gyáva voltam mindezt megtenni, tudtam, hogy megfagytam volna, mire újra menetkész leszek. Rágcsáltunk egy kicsit a magunkkal hozott folyadékból, miközben számba vettük a lehetőségeinket, amelyekből azonnal kizártam a csúcstámadást. Zoli megígértetett velem egy kis sétát a csúcstra vezető hólejtőn, amitől az sem tántorította el, hogy Sanyi barátunk hasonló körülmények között sétált át ott az örök hómezőkre.

Szerencsére a téli szállás ajtaján kilépve olyan szél fogadott bennünket, hogy csak négykézláb tudtunk haladni, és nem tiltakozott, amikor a lefelé vezető úthoz araszoltam, és megkönnyebbülten akasztottam be karabineremet a biztonságot nyújtó drótkötélbe, amiről hiába kotortuk le felfele a zúzmarát, most ugyanolyan vastagon borította. Sebesen haladtunk lefelé, csak néhány fotó erejéig álltunk meg, amiken továbbra is a köd volt a főszereplő, a szél sajnos nem látszott rajtuk, meg már alig lehetett száz kilométeres, amit kár is megörökíteni a fentihez képest.

Közben újra jelentkeztek Katáék, megjárták a maguk kis csúcsát, és már hazafelé tartottak. Megígérték, hogy mire mi is megérkezünk, jól befűtenek és meleg teával várnak bennünket.

A gleccserre leérve eljött remek kis GPS-ünk ideje, segítségével kitűnően tudtunk tájékozódni, bár mutatkozott némi eltérés a saját belső navigációs rendszeremhez képest, én inkább mindig feljebb tartottam volna. Valószínűleg az munkált bennem, hogy még véletlenül se tartsunk túlzottan lefele, nehogy az ilyentájt nagyon szigorú gleccserleszakadásra tévedjünk. Simán megtaláltuk kedvenc sziklatömbünket, innét már izgalommentes volt az utunk, annál is inkább, mert ritkulni kezdett a köd, és még az alattunk elterülő tört fényektől megvilágított völgybe is leláttunk. A háztól pár száz méterre megálltunk még néhány fotó erejéig, meg azért, hogy szusszanjunk egy keveset, hogy a többiek ne lássák milyen szakadtak vagyunk. Laci kijött elénk a házból, nagyon tetszett neki a két tetőtől talpig zúzmarás vándor, készített is rólunk néhány dokumentum értékű képet, amit mi bárgyú türelemmel viseltünk el, miközben belső hőnket intenzív gőzölgéssel adtuk le.

Bent a házban valóban jó meleg fogadott bennünket, Kata nagyon büszke volt újdonsült tüzgyújtási tudományára. Mi a meleg tea helyett inkább a hideg sört részesítettük előnyben, mert az valahogy mindig jobban oltja az ember szomját. Kicsit szomorúan vettük tudomásul,

hogy készleteink minimálisra csökkentek, az utolsót eltettük vacsora utánra, ami már készen várt bennünket, csak egy kis lila hagymát kellett hozzá aprítani. Jól esett a meleg leves meg a sajttal alaposan feldúsított makaróni. Az én gyomrom már alaposan összeszűkül, így csak módjával fogyasztottam, de Zoli kitartóan lapátolta magába, amíg csak egy falat is volt a lábában. Utána még evett Laci darabolt bacon szalonnájából is néhány kanállal, és végül, de nem utolsósorban elmajszolt néhány lekváros kekszet, amiből most a többiek is becsülettel fogyasztottak, amíg az utolsó keksz is gazdára nem talált. Laci közben lelkesen főzte a teát, és hogy inni tudjunk belőle, a magunkkal

hozott, és még mindig jeges itókával hűtöttük egy kicsit. Készült néhány épületes fotó a vacsorához megterített asztalról, meg sem próbálom leírni azt a fantasztikus összevisszaságot, amiben keveredtek egymással az emberi fogyasztásra alkalmas és alkalmatlan dolgok.

A másik asztalnál hasonló stílusban vacsoráztott egy négyfős szlovák csapat. A többiek elmesélték, hogy amikor ők megérkeztek, már ott kucorogtak hálósájkjaikban, a hideg házban, nem nagyon akaródzott befűteni nekik. Miután Kata begyűjtött, és részesedtek a melegből ők is, megpróbálta néhány ismertebb nyelven rávenni őket egy kis favágásra, de úgy tettek, mint akik nem értik. Végül áthidalandó a nyelvi nehézségeket a kezükbe nyomta a baltát, ebből aztán éles elmével azonnal kitalálták, mi is a feladat.

Az oldott hangulatnak köszönhetően Kata elkottyantotta, pedig titkolni akarta, hogy Laci szépen kicsúszott egy hólejtőn, de Tamás ügyesen megfogta az esést, ami figyelemre méltó teljesítmény ahhoz képest, hogy most csinált először ilyesmit. Különben is mondta, hogy már nem volt messze a lejtő alja, így mindenképpen el tudtunk volna számolni Lacival otthon. Örültem, hogy kis csapatom már nélkülem is jól

elbaldogul a nem várt helyzetekben, és nyugodtan szárnyaikra engedhetem őket máskor is.

Az elhúzó vacsorának köszönhetően jócskán eljárt az idő, még kívártuk, amíg Zoli szemérmesen lecsapott az utolsó szelet sajtra, aztán elindultunk a matracágerbe. Sietnünk kellett a lefekvéssel, mert a vacsora alatt Kata egészen felfrissült, és senki sem vállalta volna be a fiúk közül a vele való beszélgetést. Sajnos elég nehéz éjszakám volt, a sok forgolódás mellett alig maradt időm az alvásra, pedig a hosszú hazafelé vezető útnak nem ártott volna pihenten nekivágni.

Reggel nagyon korán ébredt a csapat, összepakoltuk irdatlan zsákjainkat, elbúcsúztunk lakályos menedékházunktól, aztán elkezdtük a lefelé bukdácsolást a völgybe. Az éjszaka alaposan megennyhült az idő, ugyanis az előző napi pokoli vihar egy melegfronthoz tartozott, és most gyanúsán megváltozott a hó minősége. Robogtunk is lefele ezerrel, csak Laci maradt le egy kicsit az állandó fotózás miatt. Egyszer utánunk kiáltott, hogy álljunk meg, mert nagyon fotogén a csapat elhelyezkedése. Kata meg én egyszerre üvöltöttünk fel, hogy gyorsan tovább, mert pont egy lavinafolyosóban haladtunk, és egy fotó kedvéért nem kockáztatunk meg egy alapos buktát.

Még szépen beálltunk a WEB kamera elé egy csoportkép kedvéért, amit Tamás barátnője készített rólunk az interneten keresztül, aztán nagyot szusszanva dobtuk le zsákjainkat hűségesen várakozó autónk mellé. Zolival némi nehézség árán elindítottuk kissé dermedt járgányunkat, ami hatalmas füstfelhő kibocsátásával tiltakozott az öt ért inzultus ellen. Kata még gyorsan elrobogott a Luckner házba egy gyors fürdés erejéig, mi megelégedtünk az eddiginél alaposabb meleg vizes kézmosással, aztán elkezdtük falni a hazafelé vezető hosszú utat. Jó ütemben haladtunk mindaddig, amíg Veszprém környékén egy árokba borult kamion látványa visszább nem vetetett velem a gázból. Szerencsésen kikerülgettem a németkeri út millió gödrét, kidobtuk Zolit Pakson, sajnos a kocsiiban felejtette olajos halait, aztán zokniig lemerült agysejtekkel végre megérkeztünk Szekszárdra. A többiekre még várt egy szegedi kiruccanás, nem irigyeltem őket miatta. Látva alapos kimerültségemet, ki játszva minimális éberségemet, Topcsi fiam elkunyerálta a vacsorára szánt pudingomat, és tölem csak annyira futotta, hogy réveteg tekintettel végignéztem ahogy bemajszolja. Ezzel ért véget egy kalandos hétvége a hegyek birodalmában, és sajnos másnap már kezdődtek a dolgozós hétköznapiak.

Hartmann Miklós

